

INTERVISTË ME ZIJADIN (ZIKO) VARDAR

Prizren | Data: 5 mars 2016

Kohëzgjatja: 61 minuta

Të pranishëm:

- Zijadin (Ziko) Vardar (I intervistuari)
- Jeta Rexha (Intervistuesja)
- Bengi Muzbeg (Intervistuesi)
- Kamer Şimşek (Kamera)

Simbolet e komenteve në transkriptë të komunikimi jo-verbal:

() - komunikim emocional

{ } - e intervistuar shpjegon me gjeste

Simbole të tjera në transkriptë:

[] - shtesë e tekstit për të lehtësuar kuptimin

Fusnotat janë shtesa editoriale të japin informacion mbi vendbanime, emra apo shprehje

Bengi Muzbeg: Tani, të fillojmë me emrin, mbiemrin dhe sa vjeç jeni, dhe së fundi me profesionin tuaj.

Zijadin (Ziko) Vardar: Unë kam lindur ditën e dhjetë të muajit të dytë, 1937. Dhe profesioni im është kino projektionist, tani si mund ta them këtë? Operator i kinemasë. Kam përfunduar shkollën për këtë, në këtë zanat kam një diplomë, në këtë zanat. Në [vitin] '54 unë isha... a ka diçka tjetër për të thënë aty?

Bengi Muzbeg: Mund të vazhdojmë me fëmijërinë tuaj, ato vite kur ndodhi Lufta e Dytë Botërore. Sa i mbani ju në mend ato vite? Keni qenë fëmijë. Si ishin marrëdhëniet, e këto gjëra?

Zijadin (Ziko) Vardar: Më kujtohet shumë mirë. Shtëpia jonë, kojshitë... ishte një kopsht aty, kur gjermanët na bombardojshin ne e gërmuam një gropë. Na fëmijët, domethanë, e kemi hapur një gropë. Aeroplanët fluturonin, ne të gjithë, do të thotë, ne kojshitë kemi hyrë brenda në të, si të vegjël. Dhe pas Luftës së Dytë Botërore, domethanë kur ajo përfundoi, komunistët tonë erdhën, jepnin 750 gram bukë për familje, domethënë 150 gram për tërë ditën. Pra, ne ia dolëm me këtë sasi. Ata na dhanë sheqer, për shembull njëqind apo pesëdhjetë gram, kjo sasi ishte për një muaj, sheqer për një muaj. Na jepnin oriz gjysmë kilogram ose një kilogram për tërë muajin. Kështu që... kemi kaluar nëpër kohë të vështira, nuk kemi pasur as një gjë.

Njerëzit e pasur që kishin diçka, të gjitha ato që i kishin, komunistët ua kanë marrë. Për shembull, ka qenë i pasur një Haxhi Fahri këtu, dhe ishte edhe dikush tjetër, ka pasur njerëz. E morën gjithë pasurinë e njerëzve të pasur. Por, nuk e di se kush e mori dhe ku shkuan ato. Pra, ajo që unë dua të them është se, deri në vitin '50 kemi hekur keq. Po, qashtu prej '45-shit deri në '50-tën një kohë mjaft e vështirë. Dhe pas të '50-tave, filloi me dhanë ma shumë e ma shumë, njerëzit filluan me gjetë ma shumë vende pune.

Ishte [hekurudha] Shamac - Sarajevë ato gjëra, për me shku me i ndërto hekurudhat në Beograd, në "Novi Beograd" si ta them, Beogradin e Ri, me shku atje me *radna akcija* [akcionin e punës]. Ata shkojshin, pse? Për shkak të ushqimit. Nuk kishte ushqim, e kështu ata shkojshin për shkak të ushqimit. Por pastaj filloi kadal-dale. Kur kam marrë punën këtu në '54, për shembull paga ime ishte pesëqind dinarë, në vitin e dytë është rritur në një mijë dinarë, vitin e tretë një mijë e pesëqind. Dhe vitin e dytë, unë shkojsha në shkollë dhe në zanat këtu. Viti i dytë, paga ishte një mijë dinarë dhe viti i tretë një mijë e pesëqind, në '57.

Në '57 e mbarova shkollën, por duhej me *polozhit*¹, na duhej të shkonim në Beograd, për shembull për provimet. Dhe në Beograd, ne nuk e dijmë gjuhën, nuk e dijmë se çfarë të thojmë, e kështu kjo mbeti në këtë mënyrë. Pas '58, unë shkova në ushtri. Kur u ktheva nga ushtria e fillova punën menjëherë. Dhe kështu pas kësaj, u formuan një komision për këtë gjë, për provimin, e kalova. Dhe pas kësaj, që nga vitet e '60-ta u bëna kino operator.

Bengi Muzbeg: Pra, para se të bëheshit kino operator, gjatë kohës së Luftës, a ke pasë nënën dhe babain të gjallë, si e përshkruajnë ata këtë kohë, 1912-tën dhe ngjarjet e atëhershme?

Zijadin (Ziko) Vardar: Unë nuk i di këto. Unë vetëm e di babain, rahmet shpirti, dhe xhaxhallarët e mi, kafexhitë në Bazhdirana atje, ato. Dhe gjithë e mija, kjo është e gjitha dhe nuk di asgjë në lidhje me luftën në atë kohë.

Bengi Muzbeg: Jo, jo, çfarë ju treguan ata në shtëpi?

Zijadin (Ziko) Vardar: Gjatë kohës së luftës ata thanë se ishin të shtypur, i kanë keqtrajtu, për shembull muslimanët. Bullgarët e kanë kontrollu Raucën [Rahovec], dhe Zhuri ishte në kontrollin e Austro-Hungarezëve, në Zhur. Kështu që, ne ishim këtu të gjithë të rrethuar. Ata bënë çkado që ata donin, na torturojshin. Ata thojnë se, bullgarët janë më keq se gjaurtë². Ata thojshin kështu, ata thojshin që gjauri bullgar, ai ishte më i keqi. Por, unë nuk e di, unë nuk e mbaj në mend.

Bengi Muzbeg: Po, në lidhje me shkollën, në cilin vit e ke filluar?

Zijadin (Ziko) Vardar: Cilën shkollë tash?

Bengi Muzbeg: Të parën, shkollën fillore.

Zijadin (Ziko) Vardar: Aha, shkolla fillore. Kam filluar në '46. Në '46, që do të thotë se, në vitet '50 e fillova shkollën e mesme, gjimnazin, në '50-tat gjimnazi, gjimnazi [viti] i parë, një vit atje dhe mandej më lejoni t'iu them [pa kupt. 5:53] më drejtoi në turqisht, në turqisht, dhe shkova aty për dy vjet, kështu deri sa kjo shkolla e zanatit u hap. Ka qenë një gjaur këtu, djali i tij vogël punonte në të njëjtin vend, për tregti, ne punojshim aty. Kemi prodhu suxhuk dhe marmeladë, asgjë tjetër, nga shipuraku. Ai më tha, "Ziko, e di që ti je qytetar, prandaj dhe po ta them këtë, shko te vëllau i Mustafës, trego kështu e kështu, që ata le të marrin atje, pasi djali im po shkon në ushtri, ata le të marrin ty aty." Kështu, në '54, unë erdha këtu për me punu, '54. Punova nga '54 deri në '57 dhe në '58 shkova në ushtri. Eh, kjo ishte...

Bengi Muzbeg: Pra, po thua se, si po e thua [që ka qenë gjendja] në atë kohë në Prizren [lidhur me] shqiptarë, turq, serbë, muslimanë, katolikë?

Zijadin (Ziko) Vardar: Ja tani, edhe unë këtë po e them, nuk dihej asgjë për këtë, a ishte turk, shqiptarë, romë, serbë, asgjë nuk dihej. Këtu, për shembull në kinema, ishte një katolik, serb, shqiptar,

¹ Serbisht, *položiti*, me dhanë provimin.

² Të pabesë, term nënçmues i përdorur gjatë kohës së perandorisë Osmane ndaj atyre që nuk kanë qenë musliman, posaqërisht ndaj të krishterëve.

turk. Kjo ishte jeta jonë, ishte sikur të jetonim në të njëjtën shtëpi, si një lule, vetëm si kjo. Asnjëherë gjauri... isha duke agjëruar, gjatë kohës komuniste, “Ziko, të lutëm, shko në shtëpi dhe bëje iftarin”, këtë. Nuk pijke duhan në kabinet, dilte jashtë për të pirë cigare. Që do të thotë se ata kishin, mirësjellje. Por edhe me ata, katolikët edhe me ata gjithashtu. Por ajo që dua të them është se ata nuk më lenin, “Shko në shtëpi për iftar”, për shembull. “Vetëm rri këtu për një orë dhe pusho”, e tjera e tjera. Pastaj kur unë kthehesha, ai dilte me ec përreth diku.

Bengi Muzbeg: Jashtë me miqtë tuaj, a keni qenë së bashku si shoqni këtu në qytet?

Zijadin (Ziko) Vardar: Së bashku, së bashku, por kurrë nuk kemi pasur ndonjë përlëshje, për shembull gjëra të tilla si, ai e ka rrahur tjetrin, një shqiptar e ka rrahur një serb apo pse serbi... këto kurrë nuk kanë ndodhur, nuk kam ndëgjuar për këtë. Ne dilshim jashtë në kafene, nuk do të ndodhte diçka. Kishte frikë, ta them të vërtetën, ka pasur frikë. Kur të merrnin, nuk u interesonte a je sërëb, shqiptar, mysliman, rom, të merrnin dhe të rrahnin. Ti, thotë, e din ligjin që, shembull po marr, në kafene nuk ka përlëshje. Ju keni qenë atje për të ndenjtur dhe për të dëgjuar muzikë. Gjë që ka ekzistuar edhe frika, ka ekzistuar, por ka pasur edhe sjellje. Megjithatë, frika solli sjellje, sa herë që ka pasur frikë, ka pasur mirësjellje.

Bengi Muzbeg: Ku e keni bërë shërbimin tuaj ushtarak?

Zijadin (Ziko) Vardar: Unë e kam kryer në Podgoricë, në Titograd, Titograd. Si shofer kam kryer shërbimin tim atje për një vit. Pastaj ata më kanë dërgu në Mostar, atje isha për një vit. Atje kam punu si korrier. Ka pas një skuadër këtu, e gjaurve, në Mal të Zi, në Serbi apo në Kosovë ka pasur në Deçan. Pra pas një dite arritëm në Deçan, gjatë natës, mbërritëm atje dhe atje ishte një kapiten slloven, thua se ishte një mysliman. Si me pas’ qenë mysliman. Sidoqoftë, më vonë ai po më pyet, “Sa larg është Prizreni nga këtu?” Por ai e dinte, [ishte] nga Deçani. Unë iu përgjija atij, “Ka rreth pesëdhjetë e pesë kilometra”. “*Bravo, ajde idemo za Prizren.*” [Bravo, hajde shkojmë për Prizren.] Arritëm në Prizren, ai donte të shëtiste kalanë, ne e morëm, ia treguam dhe u kthyem përsëri.

Shkum në Mal të Zi, t’ju tregoj edhe këtë. Kisha një shok, dhe ai ishte ... oficer. Ai shkoi atje për t’ia dhanë selamin, shkuam brenda në dhomë... Muhabet. Ai donte me na përgatit neve darkë. Tha se, “*Nemojte nešto svinjsko meso za ovoga moga šofera, nemojte svinjsko meso... Nešto drugo.*” [Mos përgadit diçka me mish derri për shoferin tim, mos përgadit asgjë me mish derri, diçka tjetër.] “*Turčin li je?*” [A është turk?] “*Turčin je.*” [Turk është]. Ai tha, “*Kad bi bio ja maršal, sve ove šiptari, turčini sve bih zaklao.*” [Sikur të isha marshal, të gjitha këta shiptari e turq do t’i preja.] Kështu tha, “Unë do t’i preja ata”. Tha, “Matu çka po flet Sali!” Ai tha, “Kjo që unë them është e drejtë”. Kapiteni menjëherë, as nuk hëngri darkë as kurgjo tjetër. Menjëherë ai tha, “Eja, po shkojmë!”. E shihni këtë gjë. Dhe ai u largua pa darkë. Kjo tregon se sa njerëz të prishun ka pasë në mesin e pleqve.

Ishte njeni Despot, Despot. Edhe Dançe, djali i tij ishte mjek, vike këtu. Më vonë ka qenë ajo, *Imaš kuču vratiš stan* [ke shtëpinë, e kthen banesën] e jemja ishte kësi lloj situatë. Në atë kohë babai yt dhe Despoti erdhën, ata arritën së bashku, dhe një tjetër që merrke shënime. Unë e thirra vëllaun tim, vëllaun e madh, kinse të më ndihmonte në përfundimin e shtëpise. Erdhën aty dhe e vështruan përreth, bodrumi ishte i lyer komplet, përveç parketi që mungonte. Toaletet punojshin, në këtë anë

tjetër nusja jonë punojke si frizere. Në katin e dytë, ishte pjesa ku ne jetonim, në katin e tretë gjithashtu, eh mirë çdo gjë në rregull. Dhe gjithashtu, ata e panë dhe thane, “Çka tjetër ka mbetur për të bërë?” Ata thoshin se, “U bë, nuk ka asgjë tjetër. Duhet të dilni nga banesa!” “Jo.” “Po, po, duhet të dilni nga banesa. Gjithsesi, çfarëdo që ishte ligji, ne nuk kishim zgjedhje tjetër, por ajo që dua të them është se babai yt erdhi atë ditë. Eh, ai është këtu tani, ka kohë që e shoh. Ai kishte... a ishte shtëpia juaj atje ku është babai yt, zyra avokatit?”

Bengi Muzbeg: Jo, e hallës.

Zijadin (Ziko) Vardar: Ah, e hallës, mendova se ishte e juaja. Por, kjo është kismet, neve na u desht ta lëshojmë. Ishim të detyruar *Imaš kuču vратиš stan* [Ke shtëpinë, e kthen banesë], kështu që, më kujtohet që babai yt erdhi.

Çfarë tjetër do të mund të ju tregoj, ku do të mund të fillojë tani?

Bengi Muzbeg: Tani e lamë te puna e ushtrisë, do të thotë, kur je kthyer dhe na tregove për këtë sllovenin, pas tij, kur je kthyer përsëri në Prizren, nëse mundësh të më tregosh? E pastaj unë merrem me pjesën tjetër.

Zijadin (Ziko) Vardar: Ah, ai slloveni. Pas tijna. Unë nuk e kisha marrë lejen, e mora lejen pas shtatëmbëdhjetë muajsh. Edhe atëherë kapiteni tha, “Merri edhe rrobat e tua, ka këtu vend, t’i lëmë edhe rrobat e tua këtu [në automjet]. Kështu që unë i mora gjërat dhe u ktheva në Prizren, u krye kjo.

Bengi Muzbeg: Viti?

Zijadin (Ziko) Vardar: ‘60. Por këtu, një i afërm i mikut tim Shefki ishte duke punu këtu. Ai ishte duke punu, por jo aq, por duke punu. Kështu që, Shefki dhe Shaban Krusha nuk donin të më merrnin mua mbrapa. E pyeta se “Pse, unë kam përfunduar shkollën për këtë punë? A jeni të shkolluar ju për këtë punë? Jo”. Remzi Namlexhi, drejtori tha, “Në qoftë se, ju dëshironi të punoni këtu, mundeni, por ai ka punuar këtu për tre vjet dhe ai do të punojë këtu”. “Ju nuk mundeni, thjesht nuk mundeni mos me dashtë të merrni atë në punë, ai është i eduku në këtë zanat. Nuk mundëni të bëni këtë! Ai ka për të ardhur në punë këtu”. Unë i pash ata, ishin të zemëruar, demek ky Shevki, ai ishte atje, ai do të thotë merрте filma, ndërsa Shaban Krusha punojke si kontabilist. Më vonë u formua një komision, do të thotë për ta shqyrtuar këtë çështje, për të marrë provimin për kino operator. Dhe në këtë komision më pyetën, më pyetën, më pyetën. Pastaj më vonë, u krye puna. Dhe e japa provimin, që do të thotë zanatin. Kështu fillova të punojë në zeje, domethanë në kinema.

Por, unë dua të them se puna jonë ishte e mirë. Paga jonë ishte e mirë dhe ka ekzistuar një komunitet. Ne rrishim atje, bisedojshim, dilshim në pauzë së bashku, bëjshim muhabet. Filmi përfundojke për shembull, “Hajde të shkojmë në Shadërvan për një kafe apo diçka”, dhe pastaj ne shkojshim atje. Dua të them se kemi pasur një kohë të mirë. S’kemi çfarë t’bëjmë tani ato kohna kanë kaluar, nuk ka më jetesë të atij lloji. Nuk ka mbetur shumë nga ajo jetë.

Përpara, për shembull, ne punojshim, por kemi pasur pushime, kemi shkuar në deti, kemi pasur mëngjese, kemi pasur pagesë për pushime, kemi pasur, çka tjetër, kredi. Mundohu të shkosh dhe të

marrësh një kredi tash, mundohu të shkosh në pushime tani, si do të bëhet kjo? Për shembull, unë jam duke fituar njëqind e dyzet, tani është gjashtëdhjetë në muaj. A mund të shkoni në deti me njëqind e gjashtëdhjetë euro? Ne kishim para, kishim jetën, por çfarë të bësh tash. Thuhet se në çdo tridhjetë vjet jeta ndryshon, gjithmonë, që do të thotë diçka ndodh, një luftë apo diçka si tani me këta terroristët. Ajo që unë jam duke thënë është se jeta ndryshon çdo tridhjetë vjet.

Unë kam tre djem, qofshin të shëndetshme. Njëri prej tyre përfundoi bujqësinë në fakultetin në Prishtinë. Ka një dyqan. Njëri prej tyre punon në Albi, tjetri punon në një më të vogël, përballë atje [shet] teknikë të bardhë, ai punon atje. Të gjithë janë të fejuar, të martuar, kemi pasur kohë për të. Vullnet, a p'e din, atë vullnet e kemi pasë, i martuam, të gjithë kanë fëmijë tani. Por në shtëpi, jo, nuk na shkon muhabeti. "Babi, qite shenjën jashtë, që të shesim". "U bë pra, e ngjita jashtë". Kjo që unë po ju kallxoj është para luftës. E vëna shenjën jashtë dhe askush nuk po vjen, të gjithë janë të frikësuar, lufta, kush vjen me ble shtëpi? Pas luftës, "Babi, qite shenjën jashtë". "Mirë djali im, e vëna jashtë". Erdhi njeni, tjetri, njëri pas tjetrit.

Pas luftës ishte ndryshe, njerzit erdhën, shikuan përreth. Një do të vinte, një tjetër, një tjetër dhe një tjetër. Kjo zgjati për rreth dy vjet. Një kojshi i joni, solli një klient. Kur ka nafakë ka, kjo është ajo nafaka, është ajo thënja, ishalla Zoti nuk të len pa fat të mirë. Shtëpia u shit për gjysmë ore. Për gjysmë ore, "Hajde, p'e bëjmë njëqind e njëzet", "Jo, njëqind e pesëmbëdhjetë", "Njëqind e dhjetë", dhe ne e sollëm deri te njëqind e dhjetë. Dhe pastaj, në fund një apartament për secilin. Unë, do të thotë, një prej tyre. Ai i mesmi [djali] ishte pakëz në vështërsi, e blejtëm një për atë, edhe për tjetrin, të riun, dhe për ne.

Tash jetoj me djalin tim të madh në njëqind e pesë metra katëror. Ne i thamë djalit, "Shiko, biri im, bleje një garsonierë, dhe kjo është e mjaftueshme". "Jo babi," ai tha, "Unë e pashë si xhaxhai i madh jetonte larg, i vetëm, nuk bën". Është një djalë i mëshirshëm. "Do të qëndrosh këtu. Shiko, unë nuk do të të lë të shkosh". Çfarëdo që unë them tani, ai thotë se unë nuk mund ta bëjë këtë. Tani që ai pajtohet që unë të qëndroj aty. Ne edhe kishim, do të thotë se disa para na mbetë për një garsonierë. I thashë, "Bëjë çfarë të duash, çkado që dëshiron", ia dhashë atij. Edhe ai kujdeset për mua, më bënë shërbime, por edhe unë kam ba rreth tyre shumë. Edhe deri në muajin e nëntë të vitit të kaluar, deri sa u sëmura, se nuk mujta të duroja më shumë. Tashmë ai shkon në dyqan vet, na sjell gjëra aty nalt, ai shkon në pazar për me na marrë gjëra, andej këndeje. "Ja, mere". "Mos babi, ti vetëm rri, rri ulur".

Kështu është, nganjëherë mashtrohem edhe une, për shembull, mundohem të kryj diçka vet atje lart, duke u përpjekur, trupi më lëshon, djersitna, trupi më lëshon. S'kam çka të bëj. Duket se jeta është kësi soji për ne. Jetesa duket të jetë kështu. Unë shpresoj që të rinjtë do të jetojnë tani e tutje. Kjo gjë, që e qitën aty, në internet, në anglisht, kam thënë edhe aty, iu kam përgjegj të gjitha pyetjeve që ata m'i bërë. Por thashë, unë shpresoj se nga tash e tutje të rinjtë, të rinjtë të ecin përpara, që ata të jenë të punësuar, të jetojnë. Por, shteti, shikoni tani në radhë të parë, shteti duhet të kujdeset për fëmijët, në radhë të dytë, për të moshuarit. Fëmijët dhe të moshuarit janë njëjtë. Nëse nuk ka kujdes për fëmijët, nëse nuk ka kujdes për të moshuarit...të rinjtë e gjejnë një punë, e nxjerr një pare për idare. Por fëmijët kanë nevojë për qumësht, duhet dhënë ushqim. Të moshuarit kanë nevojë për qumësht apo diçka për të ngrënë. Kjo është gjëja më e rëndësishme, të moshuarit dhe fëmijët. Nëse ju shkoni

në shtetet e tjera, ata çmendën pas fëmijëve. E paguajnë, e paguajnë iu japin dhe iu japin më shumë, dhe këtu te ne jo. Çka t' bëjmë tash? Kaq e paskëm.... Tash a ka diçka tjetër? {i drejtohet intervistuesit}

Bengi Muzbeg: E kapërcyem pak, por, cilat janë vitet më të mira, domethënë kohët më të mirë që keni jetuar, vitet '60, '70? Pastaj të vazhdojmë me '80 pas kësaj, si u përkeqësua gjendja në vitet e '90-ta?

Zijadin (Ziko) Vardar: Për shembull, në 1962-tën unë u martova. Gruaja ime ishte duke punuar në shtypshkronjë. Me pagën time ne mbijetojshim. Djali im i parë ka lindur në '63, i dyti në '68 dhe i treti në '71. Por falë zotit neve na u pagua *deçiji dodatak* [kontributi për fëmijë]. Në familje kaluam shumë mirë. Ka pasur banesat e veta "Lirija" këtu, gruaja ime ishte duke punuar në "Lirija", do të thotë më vonë e ndërroi punën dhe doli në "Lirija". Gani Demir, drejtori i atëhershëm filloi me i shitë banesat.

Sidoqoftë, në shtëpi, vëllai im e kishte përdorur shtëpinë e vjetër, por unë isha rehat atje. Dhe, ata po i shesin banesat, vijshin këtu për të luajtur letra, drejtori Gani Demir, dhe disa të tjerë, disa pleq. Ai erdhi në kabinet dhe tha, "Ziko, çka po mendon?" I thashë, "Gani, për çfarë?" Ai tha, "Banesat po shitën, a të japi një?" I thashë, "Nuk kam të holla, Gania". Trembëdhjetë milion. "Unë po të pys nëse don ose jo? Nëse po don? Unë i thashë, "Mirë, unë do të foli me gruan", dhe i thashë këtë. Kishte një kredi për pesë milionë, kam pasur katër dhe një gjysmë milion nga shtëpia që e kam marrë, nëntë milionë e gjysmë dhe të themi se tre milionin nuk po i japë. E kam thënë këtë. Ai po më thotë, "Shiko, unë po mendoj për ty, nëse nuk isha kujdesë për interesin tënd, unë nuk do të kisha ardh deri këtu". I thashë, "Mirë, a t'i sjelli nesër paratë që i kam?" "Po," tha, "sjelli". Ja jepa katër milion e gjysmë, gruaja m'i dha pesë dhe e blejtëm një banesë në Bazhdarane.

Ne e blejtëm, por ke e pamundshme me hy. Ishte në '72-tën, '72-tën saktësisht, kërkua me hy në banesë, ai katundari që jetojke aty nuk e lëshojke banesën. Shkuam në gjykatë dhe sende, ai e kishte dikend të njofshëm. Gjente ndonji arsyetim, "Jo muri, jo kjo s'po përshtatet... këto mobilje..." Më vonë ai u zëvendësua me një qytetar, një bashkëqytetar që ishte shqiptar, por një djalë i mirë. Ai tha, "Duhet ta lironi banesën për 24 orë, po nuk dole, do ta dërgojmë policinë." "Jo". Policia i mori të gjitha sendet e tij në mëngjes. Ai po më thotë, "More bre, ki me pa ti!" "More qe ku jom, tregom, tregom çka kom me pa?" "Hajt ti". U largua.

Pastaj erdhi edhe koha kur e kemi shit atë bashkë me një tokë, dhe e ndërtoam shtëpinë. Por pastaj në '60, '70, në '62 ose '65, filloi ajo begatia {tregon me duar}, atmosfera u ngjall. Njerëzit shkojshin në Turqi, në vende të tjera dhe sende, atmosferë, në Greqi, por me pare. Deri në '82, '81, kur këto demonstratat filluan këtu, kur policia erdhi këtu, lloj-lloj njerëz, drogirashë dhe të dënuar nga Serbia. Ato i dërgojshin këtu. Atmosfera i mirë filloi të zbehet, por kjo nuk zgjati shumë, deri rreth '89. Pas '89 ajo filloi përsëri ... i tërë faji ishte vënë mbi ne, mbi shqiptarët. Gjithmonë, shqiptarët e kanë bërë këtë, shqiptarët ta bëjnë këtë. Njeriu kurrë nuk e shikon fytyrën e vet, gjithmonë e sheh fytyrën e tjetrit. Mendoja, ju duhet ta merrni pasqyrën dhe të shikoni veten së pari dhe më pastaj tjetrin. I tërë faji ishte vënë në shqiptarët, shqiptarët.

Ajo që dua të them është se kur lufta filloi në vitet '90, në Bosnje, Kroaci, Slloveni, në një masë më të vogël në Slloveni, djali im ishte ushtar atje në Slloveni, i riu, ai u tërhoq për pak. Unë shkova atje, e prita dhe e prita dhe askund nuk ishte. Një kapiten, një slloven, një njeri i mirë, e çoi në Lubjanë, e uli

atë në një tren për Beograd, ai kapiteni sa i mirë që ishte. Shkon në Beograd dhe shkova atje e prita, e mora dhe e çova në shtëpi. Ai u kthye, por kishte hala për ta përfunduar shërbimin ushtarak në Mitrovicë. Si ishte ajo gjë, ushtarët refugjatë janë marrë të gjithë atje për të përfunduar shërbimin e tyre. Vajza e vëllaut tim ishte e martuar atje. Shkojsha për me pa djalin, por s'ka pasë mundsi të shkoj atje çdo ditë vetëm të shtunave, të dielave. Kur më kanë pa mua aty, vajza e vëllaut atje, "Ju jeni nga Kikinda, aaa ju jeni nga Kikinda", do të thotë, "Lirisht, hyni, hyni brenda". Kështu ai e kreu shërbimin atje.

Më vonë djali im i madhi u martua, unë shkova atje. Nuk isha i vetëm, e mora edhe vajzën e vëllaut dhe dhëndrin i tij. Shkuam te kapiteni në Mitrovicë dhe i tregova situatën, kështu, kështu, "Vëllai i tij është duke u martuar, a ka mundësi të lejoni atij disa ditë". "Po". "A do të na jepni ju një garanci?" "Po". "Mirë". Më vonë ai erdhi në dasmë, ju e dini se si. Po, kështu ata e lëshuan, nuk e nxjerrën problem, nuk e kishin e prek djalin apo ndonjë gjë, si torturë dhe nuk e kishin mundu. Jo. Kur ai u lirua plotësisht, "A ishe nën shtypje?" "Nuk ka pasë asgjë, çdo gjë ishte normale". Ajo që dua të them është se situata është përkeqësuar pastaj. Kush e bëri atë, shkatërroj njerëzit e vet edhe neve? Rankoviqi. Çfarë mund të bëjmë. A ka diçka tjetër unë jam i lodhur?

Bengi Muzbeg: Si ishte me filma, publiku ato gjëra, shitja e tyre, çka mund të na tregoni?

Zijadin (Ziko) Vardar: Tani më lejoni të filloj nga këtu, për shembull filma. Kur fillova me punu në 1954, ata kqyrshin filma të kaubojëve. Ato kanë qenë të popullarizume, filmat e kaubojëve, e ndërkohë filluan filmat indian [amerikanët aborigjin], në vitet e '60-ta filluan filmat Indian. E mandej filloi populli me ardhë në kinema. Mandej ka pasë filma serik që kanë ardhë, kaubojë italianë. Kanë zgjatë 45 minuta, po u mbushke salla, 11 serija në 45 minuta. Ka pasë përfitim prej tyre, edhe prej filmave të kaubojëve. Ma së shumti kur lujke John Wayne, Tony Curtis edhe njo tjetër i famshëm, kur lujshin ata u mbushke salla, shumë u bojke tollovi. Mandej fillun filmat romantik, e aty vijshin ma të shkollumit. E kto filmat me kauboja gjithë i kqyrshin të rinjtë, eh 'bam bum, bam bum' mandej fitojshin gangsterët edhe kta aplaudojshin. Dhe më vonë filluan filma indian.

Vijshin më shumë në bahçe. Dikur hyrja ishte këtu, ku është dritarja, atje. Hyrja ishte aty, por ka pasur edhe... kam harruar t'i sjelli fotografitë, që t'iu tregoj fotografitë. Hyrja ishte atje dhe trotuari, rruga ishte më larg, pranë urës, por ata e shkurtuan atë dhe arriti afër këtu. Nuk kishte hapësirë të mjaftueshme, trotuari ishte rreth tre metra. Por nuk kishte, kur njerëzit dilshin jashtë, nuk kishte hapësirë të mjaftueshme. Ishte problem kur shumë njerëz dilshin nga të gjitha anët dhe veturat po kalonin, do të thotë ka pasur rrezik nga shoferët. Unë vetëm dua të them se rruga ishte më larg, por ata e shkurtuan atë për shkak të dukjes së jashtme. Dhe më vonë erdhën filmat indiane.

Ata e mbyllën derën atje dhe u hap një në anën tjetër. '70, '75 apo diçka të tillë, hyrja ka qenë këtu dhe bileta janë dhënë atje. Ata mbyllën këtë [derë], për të ndryshuar pak. Toaletet ishin në bodrum, zbritje nga shkallët, në bodrum, ishte e pakëndshme. Pastaj e rregulluan toaletet atje lart, e ndërtuan dhe e mbyllën këtë tjetrën poshtë. Ngjitja në ballkone ishte nga ato hyrjet. Jo nga këtë anë. Si mund ta shpjegojë këtë tash, drejt nga posht këtu mund të hyje në ballkon. (Pauzë 37:03) Kjo u ndryshua, ishte një derë aty që u hapke në ballkon, ka pasë dalje nga ai në ballkon. Kështu më vonë e mbyllën atë, pastaj i ndërtuan toaletët, kishte edhe për meshkuj edhe për femra, kështu që nuk ka mbet ndonjë

problem lidhur me toaletin. Por më parë ka pasë probleme, për shembull për femrat, femrat kanë pasë. Duke shku poshtë shkallëve, toaleti aty, menjëherë, e femrave. Por tani është ndryshe, ka një atmosferë ndryshe, ata e bënë këtë ndryshe.

Kur filmat indianë erdhën, unë po ju them se ishte një turmë e madhe dhe nuk ka pasë vend. Të gjitha biletat në bahçe shiteshin jashtë dhe njëqind apo dyqind karrige më shumë dhe ato rrishin në pjesët anësore, kjo gjatë filmave indian. Ishte e mbushur. Ka pasë fitim, ka pasë jetë. Çka kam me thënë, e korrnim atë që e mbjellnim. Ne i mbjellnim filmat indian dhe njerëzit vinin në një tjetër, në një tjetër, një tjetër, e kemi bërë këtë gjatë gjithë kohës, një herë, dy herë, tri herë, katër herë edhe kemi luajt filmin pesë herë. Por këto lloj filma erdhën vetëm në Kosovë, e jo në Serbi apo Maqedoni, ndoshta në Maqedoni po. Por në vendet tjera si Sllovenia, Kroacia nuk ka pasur, vetëm në Kosovë. Por unë do të doja të them se ne kemi pasur ato, ne kishim fitim prej tyre. Dhe kështu, filma romantik erdhën, ato më të vjetrat, çdo vit, njerëzit u mësuan me to.

Për shembull, nga ushtria, ata kanë ardhë, mund të them të dielave, ushtarët, bashkë me familjet e tyre. Ne duhej t'ua jipnim tërë ballkonin atyre. Për këta filmat romantik. Ata kanë ardhur si burrë e grua, si dhe vajza e tyre apo djali apo kushdo që ka mund të hyj. Askush tjetër nuk lejohej në ballkon, ajo ishte vetëm për ta. Ata paguanin, për shembull, "Sa kushton?" "Kjo shumë", dhe askush tjetër nuk shkonte aty. Dhe unë dua të them se ... dhe unë dua të them se kemi pasur kohë të mira, kemi kaluar mirë, shumë shumë shumë mirë. Ndonjëherë kemi pasë edhe probleme me disa gjëra, këto, nuk e di nëse ata janë ende këtu, në muret kishte një, dy, tre prej tyre, në të djathtë dhe si dhe në të majtë. Shkruante shqip, "Ndalohet pirja e duhanit". Dhe aty ishin ata djemtë, për shembull, ata krijojnë shumë probleme, pijshin duhan. Nuk kuptonin, vetëm e hapke xhaketën dhe e tregonte duhanin.

Kishte një Mehmet, polic i trafikut, ai gjithmonë i ka rrahur ata djemt e shkollës. I thashë, "Pse gjithmonë ata fëmijët shqiptarë të shkollës? Pse po tregon vetëm për ta, ata janë qytetar". "Nëna dhe babai i tyre ka vënë taksat në njërin anë që ata me pasë mundësinë të shkojnë në shkollë dhe të mësojnë mirësjellje. Pse po nxjerrin probleme kur ata duhet të punojnë, studiojnë, të përfundojnë shkollat e tyre dhe të bëhen diçka, e jo të vijnë këtu për të bërë probleme?" Pra, unë dua të them se, ky ishte problemi i vetëm, duhani. Ata bënin tym. Unë po ju them, nuk ka qenë, ai vetëm hapte xhaketën e tij, dhe e tregonte duhanin.

Shikoni, nëse unë sëmurem ndonjëherë do të ishte nga ky ujë. Kush e di se sa mirë janë këto. Uji më i mirë është ai nga këtu, që rrjedh këtu. Është me të vërtetë e mirë. Por tubat e vjetra nga vitet gjashtëdhjetë, tani e kanë vënë tuba të reja që uji i lumit përzihet, këto tjerat janë të ndryshe.

Bengi Muzbeg: Tani që kemi folur më parë, të themi në vitet e '90-ta që ju that që gjërat filluan të përkeqësohen, tani mund të fillojmë me vitet e '90-ta dhe derisa lufta fillon, atëherë nëse ju mund të ndër lidhni këtë me Lumbardhin, domethënë me punën private këtu, kur keni dalë në pension?

Zijadin (Ziko) Vardar: Në vitet '90, kur filloi lufta në Kroaci, Bosnje, Slloveni, në atë kohë njerëzit ishin të tmerruar. Ata ishin të tmerruar se lufta po ndodhte. Ata e dinin se do të përhapej në Maqedoni, në Mal të Zi dhe në Kosovë. Sepse demonstratat ishin mbajtur këtu, dihej se lufta do të përhapet edhe këtu. Njerëzit ishin mjaft të... të frikësuar. Pas përfundimit të luftës në Bosnjë, në Kroaci. njerëzit ishin

mjaft, mjaft të frikësuar sepse nuk e dinim kur do të fillojë këtu. Shkonim të flinim, të gjitha dyert e mbyllura, e dhezdim dritën jashtë në mënyrë që të shihet, për shkak se njerëzit kishin frikë, i kishim parë se si kanë vepru, se çfarë ishin duke bërë.

Vjehri im, tash më duhet të kthehem pak mbrapa, ai ishte përshtatur me gjermanët, në punën e përkthimit, përkthimin nga kjo gjuhë, për një oficer, kishte shkuar në Gjermani dhe kishte studiuar atje për gjashtë muaj. Por, kur ndodhi, kur gjërat shkuan keq, filloi lufta, u strehuan në vende dhe atje në Itali, Turqi dhe nga Turqia në New York nga New Yorku në Kanada. Dhe pastaj, na u tha në telefon, “Hajdeni këtu sa nuk ka filluar lufta atje”. “Jo”. Tash, kush të shkoj i pari? Unë dhe grua ime, djali me gruan e tij, tjetri me gruan e tij dhe të tjera, që të tre u martuan para luftës. “Eja, eja, eja”. Në telefon me djalin e madh, tha se ka punë, mund të punosh si agronom. Frika, a duhet të shkojmë apo jo, a duhet të shkojmë apo jo, duhet të shkojmë apo jo, nuk dijmë. Djali thotë, “Jo, unë nuk do të shkoj”. Sidoqoftë, s’ka çka dhe kjo është e tëra. Tani, ju nuk mundeni gjithmonë në frikë, ju duhet, si të them, të rrezikoni disa herë, e jo gjithmonë në frikë. Ata nuk shkuan, asnjëri prej tyre. “Mirë, hajde na po rrijmë, e ju shkoni”. “Jo”.

Pastaj filloi edhe këtu, njerëzit filluan të ikin, me gjithë familjen. Fëmijët e mi, ma morën djalin tim të madh, atë agronomin, derisa ishte jashtë duke blerë pak sheqer, e çuan në kamp. Nuk e kemi ditë se ku është për dy muaj. Ankthi, këto gjëra në shtëpi. Dy fëmijët i tij po qajnë, “Ku është babai, babai”. Vetëm shpirtin im e din se si e ka përballuar. Po falë Zotit shpëtoi, shpëtoi për një ditë. I kishin përgatit me i dërgu të gjithë në Serbi, të nesërmën, qashtu qysh ia kanë ba me të tjerët. Po kishte ardh urdhëri saktësisht që të mos e dërgojnë, dhe ai shpëtoi. Më vonë, pas dy muajsh kemi kuptuar se ku ishte, këtu afër Vlashnjës e kishin hapur një kamp pune, të hapur gjatë ditës dhe i gjuanin gjatë natës. Tash, kush gjuante dhe kush ishin këta, pavarësisht, kjo ishte torturë. Djali ishte mjaft, a p’e din, një bllok i kishte rënë në gishta, ishte i lënduar. Po ata që ikën, ikën, na nuk e patëm mundëm pasi që e pritnim djalin, qysh me shku? E kishim edhe adresën ku me shku, p’e din, për te vjehri im. Po nuk e kemi pas mundësinë, këtij djalit të vogël, “Të paktën shko ti, e ki mundësinë se nuk ki fëmijë, ndoshta dikush ju merr, shkoni”. “Jo, baba, jo, jo”.

Por kemi kalu tepër vështirë në atë kohë, zgjohu në mëngjes, shko me marrë do bukë. Te shtëpia jonë, selia e ushtrisë ishte atje, në kojshi, të gjithë ata atje. Une me gruan, shkojshim me ble bukë, në atë moment po kalon, a p’e din, që e gjuajshin me këto, unë po kaloj taman aty. Tre oficerë janë të fshehur nën hardhi. Ata dolën, “Ku po shkon?” “Po shkojmë me ble bukë”. Pastaj ai e vërejti se unë mund të flas serbisht, “Mirë, hajde kalo, kalo”. Nëse nuk e ke ditë serbishtën, ke pasë problem, të fshijshin menjëherë. Unë dilsha çdo ditë, këtu, atje, te njëri djalë pastaj te tjetri, mjerim ishte! Tortura. As nuk flinim, as asgjë, gjithmonë të shqetësuar. Por Zoti na shpëtoi. Nuk e kemi pasë askënd të vdekur, apo të plagosur. S’kemi çfarë të bëjmë në lidhje me këtë. Por, më përpara thoshin se dymbëdhjetë mijë njerëz në Kosovë, domethënë janë dëshmorë. Ata thoshin se do të jenë dymbëdhjetë mijë njerëz dhe doli të jetë e vërtetë. Kaloi edhe kjo. Zoti t’u japë durim nënave, baballarëve dhe fëmijëve të tyre që shkuan.

Bengi Muzbeg: Pra, në cilin vit ke dalë në pension? Familja yte, çka punojnë fëmijët?

Zijadin (Ziko) Vardar: Dalje në pension? Gruaja ime doli në pension në '92, e unë dola në '95. Po kemi marrë pagesën, kemi mbijetuar. Edhe fëmijët punojshin, ai i madhi, i vogli, të gjithë. Ajo që është e rëndësishme është se kemi pasur pak pasuri, ushqim. Njeriu shpreson, “Kam pensionin tash dhe dua ta jetoj jetën nga tani e tutje”. Gruaja ime mori 530 dinarë dhe unë kam marrë 620 dinarë. Për një muaj me këto të ardhura, e kalojshim. I kemi pagu të gjitha shpenzimet e shtëpisë. Fëmijët, ata me të vërtetë ishin duke fituar më pak, por edhe ata e bënë një jetë solide. Por ajo që unë dua të them është se, shpresa, ju doni të jetoni pas daljes në pension, por nuk shkoi kështu, kemi pasur mundime. Po falë Zotit askush nuk vdiq nga fëmijët apo diçka, që është gjëja më e rëndësishme. Njeriu hanë edhe bukë e kripë, vetëm e vetëm që diçka e të tillë të mos ndodh. Por, pas luftës na kanë dhënë vetëm disa dinarë, ose marka në atë kohë. Edhe djali im punojke.

Ishte një Naser, Naser ishte kojshija im atje, djali punojke në dyqanin i tij. Pastaj dikur ai e la punën atje. Punojke te “Çuni”, “Çuni” atje në Bazhdarana, deri sa e hapë një dyqan të tij me ca të holla. Por, mirë pas luftës u rahatuam. E vërtetë, nuk kemi pasë shumë, por gjëja e rëndësishme është që zemra na punon. Po më kujtohet, nuk është e lehtë, vijshin në shtëpi bam bam bam bam {onomatope} në derë. Tani, a me hap a jo? Kush janë ata? Çka po bëjnë? Me frikë gjatë gjithë kohës. Por falë Zotit se lufta mbaroi dhe tash kaluan ato gjëra. Gruaja edhe unë e kemi pensionet tona. E kemi marrë aty ngat Jugobankës, këto markat. Njëzet e tetë, unë kam marrë njëzet e tetë dhe gruaja ime, kemi bërë një jetë, çka të bëjmë.

Bengi Muzbeg: Kur kjo? A ju kujtohet kur keni dalë pension në '95. Nëse nuk gaboj situata këtu nuk ishte e mirë. Si ndodhi që ky vend falimentoi dhe u mbyll?

Zijadin (Ziko) Vardar: Në '93 drejtori u përjashtua nga puna, drejtor Masar Drini. Dhe e kemi pas një kolektiv këtu, diskutuam se kush do të jetë drejtor. Menjëherë më sugjeruan mua. I thashë, “Jo”. Nëse bëhem drejtor sot, nesër edhe mua do të më përjashtonin nga puna menjëherë. U bë drejtor një gjaur, kolegë i imi kino operator u emërua drejtor. Paramendoni inflacionin, ka pasur një inflacioni të madh. Ai kurrë nuk dilke këtu në mbrëmje, kurrë. Menjëherë kur u emërua drejtor, i mbledhke të gjitha të hollat këtu, hop dhe pastaj i dërgojke te një shoku tij, i ndërrojke në marka. Kur vike koha të shpërndahën pagat, tetëmbëdhjetë mark kishte mbet. Por ka pasur fitim, ka pasur, nuk kishte që nuk ka pasur. Për një ditë u mbledhke njëzet ose tridhjetë. Ku kanë shkuar këto paratë? Na punojshim krejt muajin dhe ata t'i jepnin tetëmbëdhjetë marka. Po ai, me të gjitha paratë. Dhe dua të them se, në qoftë se unë isha bërë drejtor, mua më kishin pvrjashtu menjëherë dhe nuk kisha mujt me ba stazhin, a më kuptoni? Më kishin përjashtu, hajde. Njejt sikur që kanë ba me Masar Drinin, më kishin përjashtu edhe mua. Jo, unë e preferoj këtë mënyrë. Fjala e tyre kalojke, ne nuk kemi mujt me ba ndonjë ndryshim. Vetëm që çdo gjë që ata kanë thanë ishte e detyrueshme, dhe asgjë tjetër nuk mund të bëhej. Falë Zotit, ju e dini, edhe me ato tetëmbëdhjetë marka, deri në '95 kur kam dalë nëpension, dhe pastaj, pas kësaj isha rehat. Por '92, '93, ju e dini sa shumë kishte inflacioni, inflacioni i lartë. I merrshim paratë dhe shkojshim. Filmi luhej në orën njëmbëdhjetë, në një, në tre, në pesë dhe në shtatë. Pesë herë në ditë. Pesë herë në ditë, nëse të ardhurat ishin, për shembull njëzet marka, sa, njëqind marka. Pra, unë dua të them se ata kanë fitu. Por nuk ua kanë pa hajrin. Është më mirë kur njeri e ndjen vetën rahat, edhe qato pak para, janë të pastërta.

Bengi Muzbeg: Pas luftës, kur punëtorët e vjetër kanë ndejt këtu, a ki ardh edhe ti ndonjëhere?

Zijadin (Ziko) Vardar: Kur kam dalë në pension më '95, vetëm, kush ishte ai, që ishte drejtor këtu, atë Çyse, Çyse. Ai u bë drejtor këtu, Çyse, ka qenë kapiten gjatë luftës. Nuk kanë pasë kino operator, më thirri mua në telefon po më thotë, "Ziko, kam diçka për të kërkuar." I thashë, "Më thuaj, çka?" Dhe ai më thotë kështu dhe kështu, "A mundësh me ardh me punu?" "Çka kam me punu unë, jam në pension dhe jam i sëmurë." Mendoj se, në '95, policia nuk më ka vrarë. Unë i thashë se jam i sëmurë. "Eja, eja puno këtu, dikush të ndihmon". Eshtë dashur ta mbaje atë gjënë, ishte i rëndë njëzet kilogramë, e din për me i hek lart aty për shembull. Kështu, unë shkova, punova për një muaj dhe më paguan sa më paguan. Pas asaj kohë, nuk kam shkelë më brenda.

Ti e din që ata më ftuan, pas njëzet vite, pas njëzet vite. Nuk ka pasë askush këtu të vie, s'ka pasë asgjë për t'u ba. Djali i Fejzullahut, Adnani e mori këtë vend, punojke. Ka pasur punëtorë këtu, për shembull, Dokufesti dhe Zambaku i Prizrenit, dhe [Shoqata] Agimi, kur organizojshin koncerte, i ftojshin punëtorët me të vinin këtu, ti e din. Çdo gjë që ata paguanin, njëqind apo dyqind euro, "Ja, ndajini mes vete." Nuk i ftojshin të gjithë, ai punojke vetëm dhe a pe sheh as nuk ka paguar rrymën. Dhe kjo është e tëra. Zoti t'i u jap shëndet juve. Nëse ka ndonjë gjë tjetër, ju lutem.

Bengi Muzbeg: Nëse ka diçka që të kujtohet, një kujtim apo një ngjarje?

Zijadin (Ziko) Vardar: I kujtoj, çka me thënë tani, tani kjo është e gjitha pa një pikë, pa pikë, pa një pikë. Falë zotit që mbijetuan.

Bengi Muzbeg: Jo, po them në lidhje me kinemanë, diçka të paharrueshme?

Zijadin (Ziko) Vardar: Aaaah tash, jo, ishte një Mamur Matiane këtu, ka qenë miku im më i mirë. Kudo që kemi shkuar, kemi shkuar së bashku. Me të rrishim këtu, qesheshim, bëjshim muhabet dhe çdo gjë. Dhe shkojshim në kopsht aty, ishte një hapsirë njëzet, njëzet e pesë metra e gjatë, ka qenë e nxehtë verës dhe jemi ulë aty, jemi rrëzit, jemi la. Këto ishin gjëra të mira, ashtu, edhe, ai vike në kabinet, kemi thënë hajde po i marrim ka një, hajde po i marrim, muhabet, krejt. E kam lëshuar filmin për shembull, të luajë, pastaj jemi ulë në tavolinë, duke shiku nga njëra anë dhe nga ana tjetër t'u fol. Pra, kjo ishte, dhe për shembull, ishte një i huaj që vike, "Ziko, ka ardh një film a me ta sjellë në kabinet?" "Sjelle." Ai vinte, unë e ftojsha atë të vijë të ulet me ne, por ai thojke, "Jo, më falni se ua ndërpreva muhabetin." Këto kanë mbet, kujtimet e mira, krejt të mira. Ne kurrë nuk jemi fjalos, me këdo, domethënë një mosmarrëveshje në tridhjetë e pesë vjet, Zoti na ruajt! E kemi kalu një kohë të mirë, kjo është gjëja më e rëndësishme.

